

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8014201335
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:8014201335.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: F. F. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XX, XXX XX X., zastúpený Mgr. Petrom Volochom, advokátom so sídlom Hollého 745/34, 905 01 Senica, proti žalovanému: Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky, so sídlom Botanická 17, 841 04 Bratislava, IČO: 17 317 894, zastúpený Erben & Erben, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prezidenta Komory veterinárnych lekárov č. 178/2014 zo dňa 01.10.2014 a o preskúmanie zákonnosti postupu, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 04. októbra 2021 č.k.40 C 503/2015-256, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II o trovách konania p o t
v r d z u j e .

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou (pôvodne podanou na Krajský súd v Prešove dňa 01.12.2014) domáhal, aby súd zrušil preskúmané rozhodnutie prezidenta Komory veterinárnych lekárov č. 178/2014 zo dňa 01.10.2014, ako aj všetky rozhodnutia na ne obsahovo nadväzujúce a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby súd odložil vykonateľnosť uvedeného rozhodnutia. Rozsudkom č.k. 40C/503/2015-160 zo dňa 13.05.2016 súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania. Na odvolanie žalobcu proti uvedenému rozsudku Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, uznesením č.k. 5Co/373/2016-197 zo dňa 16.02.2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 08.09.2021 vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť. Uviedol, že očakával, že žalobou dôjde k náprave krivdy, ktorá sa udiala zvlášť preto, že jeho disciplinárny trest bol na základe rozhodnutia Krajského súdu zrušený. Konštatoval, že svojou žalobou sa snažil, aby súd prikázal zmeniť stanovky KVL SR v danom bode tak, aby sa podobné krivdy neopakovali, čo sa od podania jeho žaloby aj stalo. Poukázal na to, že vzhľadom na sedemročnú dobu, ktorá uplynula od podania žaloby, nemá pre neho akékoľvek rozhodnutie akéhokoľvek súdu na Slovensku zmysel, preto sa rozhodol, že danú žalobu berie späť. Žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil a navrhol, aby mu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), konanie zastavil. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobca späťvzatím žaloby procesne zaviniel zastavenie konania, preto priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom

rozsahu. Žalobcom deklarované dôvody späťvzatia žaloby považoval z hľadiska posúdenia procesného zavinenia na zastavení konania za irelevantné.

3. Poukázal na ust. § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Konštatoval, že ak súd zastavuje konanie v dôsledku späťvzatia, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania odporcu (žalovaného) k požiadavkám navrhovateľa (žalobcu). Ide teda o to, či sa navrhovateľ domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ v meritórnom konaní úspešný, alebo nie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2014 sp. zn. 7MCdo 1/2014). Zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. októbra 2008 sp. zn. 5MCdo 12/2008). Uviedol, že pokiaľ žalobca vzal žalobu späť bez toho, aby toto späťvzatie bolo v príčinnej súvislosti so správaním žalovaného, v nadväznosti na žalobou uplatnený petit, musí byť procesné zavinenie na zastavení konania pričítané na úkor žalobcu. Poukázal na tvrdenie žalobcu uvedené v späťvzati žaloby, že svojou žalobou sa snažil, aby „súd prikázal zmeniť stanovky KVL SR v danom bode tak, aby sa podobné krivdy neopakovali, čo sa od podania jeho žaloby aj stalo“, a mal za to, že uvedené je v rozpore s petitom žaloby, ktorým sa žalobca domáhal iného nároku a svoje tvrdenie o zmene stanov žalovaného v príčinnej súvislosti so žalobou žalobcu žiadnym spôsobom nepreukázal. Uvedený dôvod späťvzatia žaloby je podľa prvoinštančného súdu aj v rozpore s ďalším tvrdením žalobcu v späťvzati žaloby, že cit.: „Vzhľadom na sedemročnú dobu ktorá uplynula od podania žaloby nemá pre neho akékoľvek rozhodnutie akéhokoľvek súdu na Slovensku zmysel, preto sa rozhodol, že danú žalobu berie späť“, čo svedčí skôr o tom, že skutočným dôvodom späťvzatia žaloby bola neaktuálnosť podanej žaloby (ktorou sa žalobca snažil dosiahnuť to, aby bol zapísaný do zoznamu kandidátov pre voľby do orgánov žalovaného, ktoré sa však uskutočnili ešte dňa 29.11.2014, a z dôvodu ktorého súd výzvou zo dňa 24.04.2018 vyzval žalobcu, prostredníctvom jeho právneho zástupcu, na oznámenie, či na žalobe naďalej trvá alebo ju berie späť, na čo žalobca oznámil, že na žalobe naďalej trvá). Súd prvej inštancie preto procesné zavinenie na zastavení konania pričítal žalobcovi. Ďalej uviedol, že v konaní nezistil, žiadne skutočnosti, ktoré by dávali predpoklad pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (nepriznanie náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). Konštatoval, že aplikáciu tohto ustanovenia žalobca jednak nenavrhol, a ani netvrdil (a nepreukázal) existenciu žiadnych takých skutočností, ktoré by zakladali dôvodnosť aplikácie tohto ustanovenia a takéto skutočnosti v konaní ani nevyšli najavo. Nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému pri aplikácii § 257 CSP za danej situácie (osobitne vzhľadom na žalobou uplatnený petit, ktorý od počiatku vyvolával vážne pochybnosti o dôvodnosti celej podanej žaloby) považoval za nespravodlivé.

4. Proti druhému výroku tohto rozhodnutia podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 365 ods. 1 písm. f) CSP, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, § 365 ods. 1 písm. g) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Poukázal na priebeh konania a uviedol, že žalobu podal dňa 27.11.2014, pôvodne na Krajský súd v Prešove, kde bola vedená pod sp.zn. 1S/68/2014 a domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prezidenta Komory veterinárnych lekárov č. 178/2014 zo dňa 01.10.2014 a preskúmania zákonnosti postupu, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, a to v súdnom konaní podľa piatej časti OSP, v konaní o správnom súdnictve podľa § 244 a nasl. OSP. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 1S/68/2014-109 zo dňa 10.09.2015 rozhodol o postúpení veci Okresnému súdu Bratislava IV. V odôvodnení tohto uznesenia Krajský súd v Prešove uložil Okresnému súdu Bratislava IV, aby „... ten konal a rozhodoval o nárokoch žalobcu podľa všeobecných ustanovení O.s.p., zákonným sudcom rozhodujúcim v občianskoprávných veciach.“ Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 40C/503/2015-160 zo dňa 13.05.2016 žalobu zamietol, a v odôvodnení uviedol, že „... súd nemá zákonný podklad (mimo správneho súdnictva) na zrušenie akéhokoľvek rozhodnutia (ani listu) iného správneho orgánu ...“ Po odvolaní žalobcu Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č.k. 5Co/373/2016-197 zo dňa 16.02.2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne sa niekoľko rokov nič voči žalobcovi nekonalo, až do doručenia

uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1KO/14/2020 zo dňa 25.05.2021, ktorým bolo rozhodnuté, že vecne príslušným na konanie v prvej inštancii je Okresný súd Bratislava IV. Uviedol, že nakoľko NS SR rozhodol, že vec sa nebude posudzovať podľa zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku, ale podľa Civilného sporového poriadku, ktorý neumožňuje zrušenie žalobou napadnutého opatrenia Komory veterinárnych lekárov SR, žaloba sa tak stala zjavne bez nádeje na úspech, a preto vzal žalobu späť.

Opätovne uviedol dôvody späťvzatia žaloby, a to neaktuálnosť žaloby v dôsledku dlhej doby (sedem rokov) a prieťahov na súdoch od podania žaloby do rozhodnutia súdov kto má daný spor riešiť, späťvzatie žaloby považuje za gesto dobrej vôle voči KVL SR, pretože osoby, ktoré kauzu vyvolali v čase odvolania žaloby, už neboli vo vedení komory, späťvzatie žaloby je podľa žalobcu gestom dobrej vôle aj voči súdom, pretože tak dlhá doba a prieťahy riešenia tohto prípadu nebola dobrým svedectvom o fungovaní súdov na Slovensku. Uviedol, že dlhá doba riešenia tejto kauzy mala vplyv aj na petit žaloby, nakoľko od X. P. XXXX odišiel do dôchodku a prestal byť členom KVL SR a súčasný zdravotný stav mu nedovoľuje riešiť takéto situácie, nakoľko bol uznaný za zdravotne ťažko postihnutú osobu. Ako dôvody pre aplikáciu § 257 CSP uviedol, že Komorou veterinárnych lekárov SR nebola zobraňá do úvahy prezumpcia nevinoty, čo bol začiatok celej tejto kauzy (porušenie ústavy čl.50), vzhľadom na sedemročnú dobu trvania riešenia tejto kauzy bola v čase odvolania žaloby už neaktuálna, odchod do dôchodku, v dôsledku odchodu do dôchodku a oneskoreného rozhodovania súdov prestalo platiť poistenie, ktoré si platil pre prípad profesionálnych problémov, vek XX rokov, zdravotný stav (osoba ZŤP), nízky dôchodok. Konštatoval, že tieto argumenty uvádza preto, že má zlé pocity z toho, že po XX rokoch veľmi ťažkej práce terénneho veterinárneho lekára ako na Slovensku, tak aj v zahraničí, kde jeho práca bola vysoko hodnotená, sa dožil vtedajšej neúcty a snahy o degradáciu jeho ľudskej, i odbornej povesti zo strany niektorých členov vtedajšieho vedenia KVL SR (ktorý už nie sú dnes pre morálne a etické zlyhania vo vedení komory). Nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie v bode 7.3. odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorom uvádza, že žalobou uplatnený petit od počiatku vyvolával vážne pochybnosti o dôvodnosti celej podanej žaloby, čím odôvodňuje neprihliadnutie na § 257 Civilného sporového poriadku. Uviedol, že pokiaľ by boli pochybnosti o vecnej príslušnosti od začiatku také vážne, a vec bola taká jasná, prečo sa definitívne rozhodlo o vecnej príslušnosti Okresného súdu Bratislava IV až po takmer 7 rokoch od podania žaloby (bola podaná dňa 01.12.2014). Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, ktorý v uznesení č.k. 5Co/373/2016-197 zo dňa 16.02.2018 uviedol, že listom a postupom žalovaného dotknuté právo žalobcu byť volený do orgánov záujmovej samosprávy má zmiešanú súkromnoprávnu i verejnoprávnu povahu a mal za to, že aj samotný odvolací súd ako vyššia odborná autorita mal závažné pochybnosti o vecnej príslušnosti v danej veci. Konštatovanie súdu prvej inštancie, ktorým odôvodnil nepoužitie § 257 Civilného sporového poriadku preto považoval za nesprávne. Navrhol napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 40C/503/2015-256 zo dňa 04.10.2021 v jeho výroku II. v súlade s § 388 CSP zmeniť tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa nesie v duchu svojského názoru žalobcu o údajnej existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, ale bez opory v zákone a judikatúre NS SR, pretože argumenty, ktoré uvádza, nemožno vnímať ako dôvody hodné osobitného zreteľa, keďže nezakladajú výnimočné okolnosti. Uviedol, že pokiaľ bol žalobca presvedčený o dôvodnosti svojich argumentov, na ktorých založil žalobu a späťvzatie údajne považuje len za akési „gesto dobrej vôle“, nič mu nebránilo, aj po doručení rozhodnutia NS SR o príslušnosti, ďalej vo veci, ako občianskoprávnej pokračovať a samotný spor dotiahnuť. Konštatoval, že úmyslom zákonodarcu nebolo ust. § 257 CSP bezbreho využívať pre voľnú možnosť aplikácie kedykoľvek a nekontrolovane v prípadoch, kedy nie sú splnené kumulatívne podmienky pre jeho použitie. Argumenty žalobcu, že odišiel do dôchodku, má vyšší vek, je držiteľom preukazu ZŤP a nízky dôchodok považoval za irelevantné, pretože odchod do dôchodku je prirodzená etapa ukončenia pracovnej kariéry, nie výnimočný prípad, zvyšovanie veku ako prirodzená súčasť života a nie dôvod hodný osobitného zreteľa. Podľa žalovaného uvedený argument o údajnom nízkom príjme dôchodku nepreukázal, ani finančnú závažnosť diagnózy, pre ktorú je držiteľom ZŤP. Poukázal na to, že žalobca bol dominus litis, pán sporu, ktorý mal k dispozícii konanie kedykoľvek ukončiť a dopady, ktoré súdne konanie prináša si mal zvážiť pred podaním samotnej bezdôvodnej žaloby. Uviedol, že vzhľadom na podanú žalobu sa musel aktívne brániť, poveriť advokáta a argumentačne ustáť svoju pozíciu, čím mu vznikli náklady. Konštatoval, že procesné zavinenie na zastavení konania je výlučne na žalobcovi a bolo by v rozpore s právom žalovaného na právnu pomoc a súdnu ochranu, ktoré vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, keby Komore - žalovanému, ktorá využila svoje ústavné právo na zastúpenie a náležitú aktívnu obranu v konaní, nebol priznaný nárok na náhradu trov konania v prípade zastavenia konania, hoci sú na to splnené všetky zákonné podmienky. Poukázal na

nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27.08.2020. Podľa žalovaného argumenty uplatnené žalobcom v odvolaní nie sú spôsobilé naplniť kumulatívne splnenie dvoch podmienok v zmysle ust. § 257 CSP, a to aj v kontexte postoja žalobcu a jeho uplatneného nároku v konaní. Uviedol, že práve dôraz na kumulatívnom splnení podmienok ust. § 257 CSP, zabraňuje tomu, aby dochádzalo k situáciám, kde ten, kto sa musel dôvodne aktívne brániť nedostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil, len z dôvodu výlučne formalistického uplatňovania daného inštitútu, ktorý druhá strana zakladá na dôvodoch namodelovaných danej norme, nezakladajúcich dôvodnosť ich použitia. Navrhol v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť a priznať žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Podaním označeným ako „Pripomienky k vyjadreniu Dr. Erbena za KVL SR k môjmu odvolaniu voči druhej časti uznesenia OS Bratislava IV. sp.zn.: 40C/503/2015-256 zo dňa 04.10.2021“ reagoval žalobca na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu, v ktorom uviedol, že poznanie histórie tejto kauzy je podstatné pre jej celé posúdenie. Opísal svoj pocit nespravodlivosti po rozhodnutí Disciplinárnej komisie KVL, ktorou mu bol uložený druhý najvyšší trest za vykonštruovanú vec. Uviedol, že keď mu bolo v roku 2014 doručené rozhodnutie KVL SR č. 178/2014, že nebude zapísaný na kandidátku pre voľby za člena Dozornej, alebo Disciplinárnej komisie pri najbližších voľbách, kde bol navrhnutý, považoval to za dehonestáciu svojho mena pred členmi KVL a porušenie prezumpcie neviny, a preto podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu. Konštatoval, že jeho zdravotný stav dostal prioritu pred „dotiahnutím sporu do konca“ s tým, že nemalou mierou ku stiahnutiu žaloby prispela nebezpečná nákazová situácia, preto že sa nechcel cestovaním na súdne pojednávania vystaviť nebezpečeniu nakazenia stále prebiehajúcou pandémiou Covidu 19. Uviedol, že aj keď považoval žalobu za dôvodnú, no okolnosti, ktoré sa stali vo vedení KVL od podania žaloby do dnes, ukázali že KVL sa vysporiadala s osobami, ktoré boli príčinou tejto žaloby, tieto okolnosti považoval za pozitívne, a aj správanie sa vedenia KVL SR - t.j. odporcu, čo bolo dôvodom, prečo svoju žalobu vzal späť.

7. Žalovaný v následnom vyjadrení poukázal na opakujúce sa argumenty žalobcu v nadväznosti na jeho dôvod, ktorým založil svoje odvolanie (konkrétne ust. § 257 CSP) a bol toho názoru, že nie sú spôsobilé naplniť dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mali zakladať výnimočné okolnosti, pretože takéto argumenty nemajú oporu ani v zákone ani judikatúre NS SR. Zdôraznil, že možnosť vec uzavrieť mimosúdne, alebo podstatne skôr, mal žalobca už dávno a od podania žaloby bolo vykonaných množstvo procesných úkonov. Podľa žalovaného žalobca neuviedol a neprekázal ani jediný dôvod, ktorý by výnimočne zakladal dôvodnosť použitia ust. § 257 CSP a v plnom rozsahu zotrval na svojom vyjadrení o nedôvodnosti odvolania.

8. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa nároku žalovaného proti žalobcovi na náhradu trov prvoinštančného konania, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Podľa ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ust. § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žaloba sa podanou žalobou (pôvodne podanou na Krajský súd v Prešove dňa 01.12.2014), domáhal, aby súd zrušil preskúmané rozhodnutie prezidenta Komory veterinárnych lekárov č. 178/2014 zo dňa 01.10.2014, ako aj všetky rozhodnutia na ne obsahovo nadväzujúce a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žiadal, aby súd odložil vykonateľnosť uvedeného rozhodnutia. V dôsledku späťvzatia žaloby súd prvej inštancie konanie zastavil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Odvolací súd v medziach rozsahu a dôvodov žalobcom podaného odvolania preskúmal správnosť a zákonnosť uznesenia súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania (výrok II). Vzhľadom k tomu, že v danom prípade došlo k zastaveniu konania, odvolací súd vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania v prípade zastavenia konania považuje za potrebné uviesť, že v takomto prípade ovláda náhradu trov konania zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania vyjadrená v ust. § 256 ods. 1 CSP, čo znamená, že trovy je povinná nahradiť tá strana sporu, ktorá procesne zavinila zastavenie konania. Pri zastavení konania (ku ktorému môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov, napríklad pre späťvzatie žaloby, pre nezaplatenie súdneho poplatku, pre nedostatok podmienok konania a pod.) je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania rozhodujúce zistenie, ktorá zo strán procesne zavinila zastavenie konania. Pojem „procesné zavinenie“ použitý v ust. § 256 ods. 1 CSP sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska, pričom procesné zavinenie môže existovať na strane žalobcu aj na strane žalovaného. Pokiaľ teda jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom vo veci nemôže byť meritorne rozhodnuté, a tým zistené, či bola žaloba podaná (z hmotnoprávneho hľadiska) dôvodne, vzniká zásadne povinnosť uhradiť trovy konania druhej procesnej strane. V prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatia žaloby žalujúcou stranou je potrebné kritérium procesného zavinenia posudzovať z objektívneho hľadiska vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní proti žalovanej strane požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú neskôr vzala žalobu späť s tým, aby bolo konanie zastavené. Zavinenie na žalovanej strane možno konštatovať vtedy, ak sa v dôsledku jej správania vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. V takomto prípade sa však dôvodnosť žaloby posudzuje len z procesnoprávneho (a nie z hmotnoprávneho) hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovanej strany k žalobou uplatnenému nároku žalujúcej strany, a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Ide najmä o prípady, keď žalovaná strana po podaní žaloby konala v zmysle žalobnej požiadavky, v dôsledku čoho žalujúca strana vzala žalobu späť. V takomto prípade je teda rozhodujúcou skutočnosť, že žalovaná strana konala v zmysle žalobnej požiadavky, a že žalujúca strana z tohto dôvodu vzala žalobu späť.

12. V danom prípade vzal žalobca svoju žalobu v celom rozsahu späť a ako dôvod späťvzatia žaloby uviedol, že očakával, že žalobou dôjde k náprave krivdy, ktorá sa udiala zvlášť preto, že jeho disciplinárny trest bol na základe rozhodnutia Krajského súdu zrušený a svojou žalobou sa snažil, aby súd prikázal zmeniť stanovky KVL SR v danom bode tak, aby sa podobné krivdy neopakovali, čo sa od podania jeho žaloby aj stalo. Poukázal na sedemročnú dobu, ktorá uplynula od podania žaloby, preto nemá pre neho akékoľvek rozhodnutie akéhokoľvek súdu na Slovensku zmysel a preto sa rozhodol, že danú žalobu berie späť. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, ktorý vyhodnotil, že z procesného hľadiska žalobca zavinil zastavenie konania. Súd prvej inštancie zároveň správne skonštatoval, že v preskúmanej veci nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by dávali predpoklad pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (nepriзнание náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). Uviedol, že aplikáciu tohto ustanovenia žalobca jednoducho nenavrhol, a ani netvrdil (ani nepreukázal) existenciu žiadnych takých skutočností, ktoré by zakladali dôvodnosť aplikácie tohto ustanovenia a takéto skutočnosti v konaní ani nevyšli najavo.

13. V rámci odvolacej argumentácie sa žalobca s týmto názorom súdu prvej inštancie nestotožnil a tvrdil, že sú dané dôvody pre aplikáciu § 257 CSP, za ktoré považoval to, že Komorou veterinárnych lekárov SR nebola zobraňaná do úvahy prezumpcia nevinoty, čo bol začiatok celej tejto kauzy, sedemročnú dobu trvania sporu, čím sa žaloba v čase jej odvolania stala neaktuálna, odchod do dôchodku, v dôsledku odchodu do dôchodku a oneskoreného rozhodovania súdov prestalo platiť poistenie, ktoré si platil pre prípad profesionálnych problémov, vek XX rokov, zdravotný stav (osoba ZŤP), nízky dôchodok.

14. Podľa § 257 CSP súd výnimočne nepriзна náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za

výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane... Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010 či sp. zn. 3MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov... Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000)... Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch... Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti... Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania.

15. Vychádzajúc zo skutočnosti, že v posudzovanej veci vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť po zistení, že predmetné konanie „už nemá pre neho zmysel“, odvolací súd konštatuje, že je nepochybné, že žalovaný nedal žalobcovi žiaden podnet ani príčinu na uplatnenie jeho dispozitívneho procesného úkonu v podobe späťvzatia žaloby. Považoval preto za nesporné, že žalobca vzal svoju žalobu späť na základe vlastného uváženia a rozhodnutia v konaní nepokračovať, teda bez príčinnej súvislosti a nadväznosti na správanie žalovaného. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný späťvzatie žaloby nijako nezapríčinil, odvolací súd dospel v zhode so súdom prvej inštancie k záveru, že z procesného hľadiska zavinil zastavenie konania žalobca, a to práve svojim konaním spočívajúcim v späťvzatí žaloby. Pokiaľ teda zastavenie celého konania zavinil z procesného hľadiska žalobca, žalovanému vznikol voči nemu v zmysle ust. § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, čo súd prvej inštancie v napadnutom uznesení aj správne konštatoval.

16. Odvolaciu argumentáciu žalobcu, v ktorej namieta, že súd prvej inštancie v posudzovanej veci pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania neskúmal a neprihliadal podľa ust. § 257 CSP na dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému, ktoré podľa jeho názoru spočívajú v jeho majetkových a sociálnych pomeroch, neaktuálnosti žaloby v dôsledku dlhej doby, odchodu žalobcu do starobného dôchodku a jeho veku XX rokov, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú z nasledujúcich dôvodov. V prvom rade žalobca v späťvzatí žaloby existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa vôbec netvrdil, a keďže žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa zo spisu ani nevyplývali, súd prvej inštancie nemal dôvod postupovať podľa ust. § 257 CSP. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žaloba je už pre žalobcu neaktuálna vzhľadom na dĺžku konania spočívajúcu aj v posudzovaní kto má daný spor riešiť, odvolací súd uvádza, že túto nemožno považovať v žiadnom prípade za dôvod hodný osobitného zreteľa, pretože podanie žaloby na súde a jej späťvzatie je vo výlučnej dispozícii žalobcu, ktorý sám nesie zodpovednosť za právne následky spojené s uplatnením žaloby na súde, za voľbu predmetu sporu a formuláciu jemu zodpovedajúceho žalobného petitu, ako aj za späťvzatie žaloby. Potrebné je tiež poznamenať, že konanie žalobcu spočívajúce v späťvzatí žaloby, je nesporne výsledkom jeho vlastného rozhodnutia (prejavom vôle v konaní nepokračovať), ktoré nemožno vzhľadom na skutočnosť, že mal objektívnu možnosť v spore pokračovať (keby nezobral žalobu späť), považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa. Jednoducho povedané, ak žalobca podal na súd žalobu, ktorá je už s odstupom času pre neho nadbytočná, prípadne nepotrebná, ako osoba oprávnená disponovať touto žalobou nesie zodpovednosť za jej uplatnenie, ako aj späťvzatie, a nejde o žiadnu špeciálnu okolnosť majúcu charakter dôvodu hodného osobitného zreteľa. Vo vzťahu k

žalobcom tvrdným dôvodom hodným osobitného zreteľa, spočívajúcim v jeho majetkových a sociálnych pomeroch, odvolací súd uvádza, že okrem toho, že žalobca tieto dôvody podrobne nešpecifikoval, v konaní ich existenciu ani žiadnym listinným dôkazom nepreukázal. Keďže existencia týchto dôvodov z predloženého spisu nevyplýva, odvolací súd vyhodnotil odvolaciu argumentáciu žalobcu o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, spočívajúcich v jeho majetkových a sociálnych pomeroch, ako nedôvodnú. Na základe týchto skutočností dospel odvolací súd k záveru, že v posudzovanom prípade neboli naplnené zákonné predpoklady pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Napadnutú časť uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania, vyhodnotil preto ako vecne správnu, vychádzajúcu zo správnych skutkových a právnych záverov a odvolanie žalobcu ako nedôvodné.

17. Na základe uvedených skutočností odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).